

Beste Borascavrienden

Het voorbije jaar heb ik vrij intensief met het oriëntatielopen bezig geweest. Allerhande activiteiten binnen onze club maar ook daarbuiten in de ploegencommissie, beleidscommissie, trainerscursus en last but not least als trainer van de VVO junioren. Dit brengt ook met zich mee dat je veel nadenkt over de sport en regelmatig met zijn gebreken geconfronteerd wordt. Door die gebreken heb ik ook gemerkt dat veel werk dat gedaan wordt niet alleen door mij maar ook door anderen dikwijls weinig resultaat heeft en beperkt blijft tot een doekje voor het bloeden. Het frustreert en zet je nog verder tot denken aan. Ofwel zie je er dan de zin niet meer van in, ofwel probeer je iets aan de situatie te veranderen. Dat brengt soms wel drastische beslissingen met zich mee die heel wat gevolgen kunnen hebben.

Regionalisme

Ik heb er in dit boekje nog al wel eens een artikel over geschreven en ondertussen is mijn overtuiging alleen maar gegroeid. Als we met onze sport willen overleven en als we op internationaal niveau iets meer willen bereiken dan het vervullen van de Olympische gedachte, dan moeten we op een heel andere manier gaan werken. Ik las onlangs nog in een interview met Carla Galle (de grote baas van BLOSO) dat onze sportclubs zich meer moesten aanpassen aan de sporters en niet teveel het omgekeerde verwachten. De nagel op de kop wat betreft onze sport denk ik. Wij zijn de enige sport die verwachten van onze leden dat ze zich elke week individueel over gans België verplaatsen naar een wedstrijd. Wat we daarvoor dan in ruil geven aan begeleiding is echt wel heel miniem. Bij Borasca hebben we met Kiewit de ideale locatie om leden wekelijks trainingen aan te bieden. Er is echter één probleem. De inspanning die de meeste leden moeten leveren om in Kiewit te raken is te groot om je regelmatig tot daar te begeven. Op dat vlak is Borasca in hetzelfde bedje ziek als de hele oriëntatiesport.

Het Borascaanse dilemma.

“Hoe het begon?” lees je nog op onze website. Ik weet nog perfect hoe het begon daar in de living van Fré en Lutgart. Er was enerzijds het enthousiasme van de biathlonwedstrijd in Denemarken maar anderzijds waren de meesten onder ons ook op zoek naar iets anders. We misten wat het echte clubgevoel. Als we iets bereikt hebben met Borasca is het wel dat. Maar er kwamen al snel nieuwe leden en al gauw word je dan geconfronteerd met de vraag: “Blijven we de kleine vriendengroep of willen we ons tot een grote club uitbouwen?” Een vraag waar we eigenlijk nog nooit een antwoord durven op formuleren hebben. Ik denk dat de laatste maanden de “hou het maar bij een vriendengroep”-strekking de bovenhand heeft en ik denk dat dat ook hetgene is dat het best past bij de natuur van Borasca. Aan de andere kant vind ik het persoonlijk spijtig dat we zo weinig jeugd hebben. Het zal wel wat beroepsmisvorming zijn.

VVO-jeugd

Het werken met de VVO-jeugd is tegelijkertijd een bezigheid die veel voldoening oplevert maar ook heel wat frustraties. Die jongeren hebben nog veel begeleiding nodig en willen ook begeleiding hebben maar we geven ze hen veel te weinig. Enfin ik ga deze brief niet te lang maken maar na heel veel de dingen te overdenken heb ik dus de beslissing genomen om Borasca te verlaten. Ik kies voor de club die het kortst bij mijn kerktoren is, waar al een heleboel jeugd aanwezig is (er zijn 8 junioren) en waar ik ook kan terugvallen op een reeds goed uitgebouwde structuur. Waarschijnlijk is dit een wel heel naïeve en idealistische beslissing maar wie weet kan ik zo wel een steen verleggen. In het geval ik op mijn gezicht ga, heb ik het tenminste geprobeerd en hoop ik dat de deuren van Borasca nog altijd open staan. Het ga jullie goed!

Stef